

πλέον μετὰ τοῦ χρόνου τὸ παιγνίδιον τοῦ γέροντος τῆς Τέω· ἡ μύρτος καὶ ἡ ἄμπελος θὰ σοὶ ᾔναι ἄγνωστοι· πανταχοῦ δὲ τῆς γῆς θὰ φέρῃς μετὰ σοῦ τὸ σουδάριόν σου, ὡς ὁ μουσουλμάνος τῆς Μέκκας.

— Μορέλλα !... ἀνέκραξα... Μορέλλα ! πῶς τὸ εἰσεύρεις ;

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν· ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· ἐλαφρὰ φορικίας κατέλαβε τὸ σῶμά της, εἴτα ἐξέπνευσε... καὶ δὲν ἤκουσα πλέον τὴν φωνὴν της.

Ἐν τούτοις, ὡς προεῖπε, τὸ πλάσμα, εἰς δ' εἶχε δώσῃ τὴν ζώην θνήσκουσα, καὶ ὅπερ δὲν ἀνέπνευσεν ἡ ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔπαυσε ν' ἀναπνέη, — καὶ ὅπερ ἦτο θυγάτριον — ἐζήσεν, ἀνεπτύχθη μάλιστα θαυμασίως καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα, ὁμοιάσαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν μητέρα του. Τὴν κόρην ἐκείνην ἠγάπησα δι' ἔρωτος τόσον θερμοῦ, οἷον οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ἡδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ διὰ κάτοικον τῆς γῆς.

Ἄλλα μετ' οὐ πολὺ, ὁ ὀρίζων τοῦ ἄγνοῦ ἐκείνου αἰσθημάτων ἐσκοτίσθη, καλυφθεὶς ὑπὸ τῶν πυκνῶν νεφῶν τῆς μελαγχολίας, τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀγωνίας. Εἶπον ὅτι ἡ μικρὰ εἶχεν ἀναπτύχθῃ θαυμασίως καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα. — Παράδοξος πράγματι ὑπῆρξεν ἡ τοῦ σώματος αὐτῆς ἀνάπτυξις, — ἀλλὰ φοβεραὶ, φοβερώταται καὶ ταραχώδεις σκέψεις, αἵτινες συνεκεντρώθησαν ἐν ἐμοί, ἐπιβλέποντι τὴν διανοητικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν. Καὶ ἡδύνατο νὰ συμβῇ ἄλλως, ἀφοῦ καθ' ἐκάστην ἀνεκάλυπτον ἐν ταῖς ιδέαις τῆς παιδίσκης τὴν ἔφηβον δύναμιν καὶ τὰς ιδιότητας τῆς γυναικός ; — ἀφοῦ οἱ λόγοι τῆς πείρας ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τοῦ νηπίου ; — ἀφοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔβλεπον τὴν σύνεσιν καὶ τὰ πάθη τῆς ὠρίμου ἡλικίας κατοπτριζόμενα ἐν ταῖς μεγάλοις καὶ μελαγχολικοῖς ὀφθαλμοῖς της ; — ἀφοῦ, ἐπαναλαμβάνω, τοιαῦτα παράδοξα προσέβαλλον τὰς ἐντρόμους αἰσθήσεις μου ; — ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἀδύνατον εἰς τὴν ψυχὴν μου νὰ προσποιηθῇ περισσότερον καὶ εἰς τὰς φορικίας δυνάμεις μου ν' ἀποθῶσιν τὴν βεβαιότητα ταύτην ; — Εἶναι λοιπὸν ἄξιον θαυμασμοῦ, ἂν ὑποφίαι φοβεραὶ καὶ ἀνησυχητικῆς φύσεως ἐνεφύλευσαν ἐν τῷ πνεύματί μου, καὶ ἂν ἀνεμιμνησκόμεν μετὰ φρίκης τὰς παραδόξους διηγήσεις καὶ τὰς βαθύτατα ἐν τῷ πνεύματί μου εἰσδυσάσας θεωρίας τῆς ἀποθανούσης Μορέλλας ; Ἀπέσπασα λοιπὸν ἀπὸ τῆς περιεργίας τοῦ κόσμου ὄν, ὅπερ ἡ Εἰμαρμένη μοι ἐπέβαλλε νὰ λατρεύω, καὶ ἐφύλαττον αὐτὸ αὐστηρῶς ἐν τῷ οἰκίσκῳ μου, ἐπαγρυπνῶν μετὰ ἡθικῆς ἀγωνίας ἐπὶ παντός ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς τὸ προσφιλέστατον ἐκεῖνο μικρὸν πλάσμα.

Τὰ ἔτη διήρχοντο, καὶ καθ' ἐκάστην, παρατηρῶν τὸ ἅγιον, τὸ γλυκὺ, τὸ εὐγλωττον πρόσωπόν της καὶ μελετῶν τὰ σχεδὸν γυναικὸς χαρακτηριστικὰ της, ἀνεκάλυπτον νέα σημεῖα ὁμοιότητος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρός της, μεταξὺ τῆς ρεμβώδους καὶ τῆς νεκρᾶς. Ἀπὸ στιγμῆς

δ' εἰς στιγμὴν, αἱ τοιαῦται τῆς ὁμοιότητος γραμμαὶ ἐλάμβανον ὑπαρξιν, πληρέστεραι, μᾶλλον καθωρισμέναι, μᾶλλον ἀνησυχητικαὶ καὶ φορικώδεις φοβεραὶ ἐν τῇ ὄψει των. Ὅθεν ἡδυνάμην μὲν νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὸ μεῖδιμά της ὁμοιάζετο πρὸς τὸ μεῖδιμα τῆς μητρός της· ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὕτη ἦτο ταυτότης, ἥτις μοι ἐνεποίει φρίκην. — Ἡδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὰ ὅμματα αὐτῆς ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τῆς Μορέλλας· ἀλλὰ τὸ βλέμμα της εἰσέδιδε συχνάκις εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς μου, ἐκφράζον τὸ παραδόξον καὶ τὴν ἔντασιν τῶν σκέψεων αὐτῆς ἐκείνης τῆς Μορέλλας. Καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ κατατομῇ τοῦ ὕψους μετώπου της, καὶ ἐν τοῖς βοστρύχοις τῆς μεταξοειδοῦς κόμης της, καὶ ἐν τοῖς εἰς ταύτην συνηθῶς βυθιζομένοις ὠχροῖς δακτύλοις της, καὶ ἐν τῷ ἁρμονικῷ, ἀλλὰ βαρεῖ, ἡχῷ τῆς φωνῆς της, καὶ πρὸ πάντων — ὦ, πρὸ πάντων — ἐν ταῖς φράσεσι καὶ ταῖς ἐκφράσεσι τῆς νεκρᾶς, ἃς ἤκουον ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς προσφιλοῦς ζώσης, εὕρισκον τροπὴν ιδέας, ἥτις μὲ κατεδιέβρωσκε — σκώληκος, ὅστις δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ.

Δέκα ἔτη παρήλθον οὕτω, καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἔμενεν ἔτι ἀνώνυμος ἐπὶ τῆς γῆς. — Κόρη μου καὶ ἀγάπη μου, ἦσαν τὰ συνηθῆ ὀνόματα, ἅτινα μοι ὑπηγόρευε συνηθῶς ἡ πατρικὴ ἀγάπη, ἐνῷ ἡ αὐστηρὰ ἀπομόνωσις ἀντέκειτο πρὸς πᾶσαν ἄλλην σχέσιν. Τὸ ὄνομα τῆς Μορέλλας εἶχεν ἀποθάνῃ μετ' αὐτῆς. Περὶ τῆς μητρός οὐδέποτε εἶχον λαλήσει εἰς τὴν θυγατέρα· μοι ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ πράξω τοῦτο, — ὥστε κατὰ τὴν βραχείαν περίοδον τῆς ὑπάρξεώς της, αὕτη οὐδεμίαν ἐντύπωσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἔλαβε, πλὴν τῶν παρεχομένων αὐτῇ ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ ἀναχωρητηρίου της.

Καὶ ὅμως, προϋπόντος τοῦ χρόνου, ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τοῦ ἐκνευρισμοῦ καὶ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς, ὡς τὸ εὐτυχὲς μέσον τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν καταλαβόντων με φόβων. Ἀλλὰ παρὰ τὴν κολυβήθραν ἐδίστασα περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὀνόματος. Μυριάς ἐπιθέτων συνέσεως καὶ καλλονῆς, ὀνομάτων προελθόντων ἡμῖν ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τῆς πατρίδος μου καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς, συνωστίζοντο ἐπὶ τῶν χειλέων μου, μετὰ πλήθους ἄλλων ἐκφραζόντων εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ἀγαθότητα.

Τίς λοιπὸν μοι ἐνέπνευσε τότε τὴν ιδέαν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν μνήμην τῆς πρὸ τοσούτου χρόνου κηδευθείσης νεκρᾶς ; Ποῖος δαίμων μὲ ὤθησε νὰ προφέρω λέξιν, ἥς ἡἀνάμνησις ἔφερε πάντοτε τὸ αἷμα κατὰ χεῖμάρους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὴν καρδίαν μου ; Ποῖον κακοποιὸν πνεῦμα ἐλάλησεν ἀπὸ τῶν ἀδύτων τῆς ψυχῆς μου, ὅτε, ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους τοῦ ναοῦ καὶ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου τὴν λέξιν : Μορέλλα ; Ποῖον ὄν, μοχθηρότερον τοῦ δαίμονος, συνετάραξε σπασμωδικῶς τὴν μορφὴν τῆς θυγατρὸς μου

καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ τῆς ὠχρότητος τοῦ θανάτου ὅτε, ἀνασκιρτήσασα εἰς τὸν μόλις ἀκουσθέντα ἐκείνον ἦχον, ἀνύψωσε τοὺς διαυγεῖς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πεσοῦσα πρηνὴς ἐπὶ τοῦ μέλανος λίθου τοῦ οἰκογενειακοῦ ἡμῶν τάφου, ἀπήντησεν :

— Ἴδού ἐγώ ;

Αἱ ἀπλούσταται αὗται λέξεις ἐπληξάν διακεκριμένως τὰς ἀκοάς μου, ψυχραὶ καὶ ἡρεμοὶ ἐκεῖθεν δέ, ὡς ἀναλελυμένος μόλυβδος, διήλθον συρίζουσαι διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μου... ὦ ! τὰ ἔτη... δύνανται νὰ παρέλθωσι τὰ ἔτη· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὐδέποτε ! — Ἀ ! τὰ ἄνθη καὶ αἱ ἄμπελοι δὲν μοι ἦσαν ἄγνωστα· ἀλλὰ τὸ δηλητηριώδες οὐπὺς καὶ ἡ κυπάρισσος ἐξέτεινον ἐπ' ἐμοῦ τὰς σκιὰς των, ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐκτοτε, ἀπώλεσα τὴν συνειδησιν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου· ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν οἱ ἀστέρες τῆς εἰμαρμένης μου· ἡ γῆ κατέστη σκοτεινὴ, καὶ πᾶσαι αἱ εἰκόνες διήρχοντο ἐνώπιόν μου, ὡς εὐστροφοὶ σκιαί... ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μίαν καὶ μόνην διέκρινον... τὴν Μορέλλαν !

Οἱ ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ ἔνα καὶ μόνον ἦχον ἔφερον εἰς τὰς ἀκοάς μου, καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐψιθύριζον ἐν καὶ μόνον ὄνομα... Μορέλλα ! — Ἄλλ' αὕτη ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ἔφερον αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου εἰς τὸν τάφον της, ὅπου ἐμεῖδιάσα μεῖδιμα πικρὸν καὶ παρατεταμένον, ὅτε ἐν τῇ κρίσει, ἔνθα ἀπέθεσα τὴν δευτέραν, οὐδὲν ἔχνος εὖρον τῆς πρώτης Μορέλλας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΓ ΑΝΑΓΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα ὁγδόη.

Πυκνὰ μαῦρα νέφη ἐκάλυπτον τὸ στερέωμα· ἡ Σελήνη δὲν ἐφαίνετο καὶ διὰ τοῦτο ἐμελαγχόλουν φοβερά· ἀπελπισ ἔστρεφον παντοῦ τὰ βλέμματα, ὅπου ἄλλοτε συνείθιζε νὰ φαίνονται ἡ προσφιλεῖς ἡδὴ φίλη μου, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο· αἱ σκέψεις μου ἐπλανῶντο τῆδε κάκεισε.

Πόσον τὴν ἐπεθύμουν, τὴν φίλην ταύτην, ἥτις τόσα καὶ τόσα μοὶ διηγείτο.

Καὶ τῷ ὄντι, τί δὲν ἔβλεπεν αὐτὴ ἡ Σελήνη ! πότε εὕρισκετο ἐπὶ τῶν παγωμένων θαλασσῶν, ἐνθαρρύνουσα τοὺς νοσταλγοῦντας θαλασσοπόρους καὶ πότε ἐπὶ τῶν ρευμάτων τῆς διακεκαυμένης ζώνης, φωτίζουσα τὰ ἡσυχὰ τοῦ Ὠκεανοῦ κύματα.

Ὅτε ὁ Ρωμαῖος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἔδιδε τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα εἰς τὴν τρέμουσαν Ἰουλίαν, ἡ Σελήνη, διὰ μέσου τῶν ὑψικόμενων δρυῶν, ἐθώπευε τὸν ἀλαβαστρινὸν τράχηλόν της· καὶ ὅτε ὁ Ναπολέων, ἐξώριστος εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἐρρέμβανεν ἐπὶ τῶν βράχων της, χαλκεύων

τὰ μεγαπήβολα σχέδιά του, ἡ Σελήνη πάλιν, ἐφώτιζε τὰ κύματα ἐπὶ τῶν ὀποιῶν ἐπλάνα τὸ ρεμβῶδες αὐτοῦ βλέμμα. Ὡ! καὶ τί δὲν γνωρίζει αὐτὴ ἡ Σελήνη τὸ δύσκολον εἶνε νὰ τὴν ἀποκτήσης φίλην καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ· κατόρθωσον αὐτὸ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἔχω δίκαιον.

Ἐν τῷ ὅμως οὕτως ὀνειροπολῶν ἡκολούθουν εἰς τὸν δρόμον τῶν τὰ μαῦρα νέφη, αἰφνης ἀπεχωρίσθησαν ταῦτα πρὸς στιγμήν καὶ μία τῶν ἀκτίνων τῆς ἐθώπευσε τὴν παρειάν μου.

Ἦτο ὁ χαριετισμός της· ἀμέσως ὅμως ἐξηφανίσθη καὶ δὲν ἐφάνη πλέον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἑσπέρα ἐνάτη.

— Ἀπόψε θὰ σοὶ δώσω μίαν εἰκόνα τῆς Πομπηίας! μοι εἶπε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ Σελήνη· εὐρισκόμεν ἐἰς τὸ προάστειον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς καλουμένης ὁδοῦ τῶν τάφων· πόσον ὠραία μνημεῖα εὐρίσκονται ἐκεῖ, δὲν ἤξευρον ποῦτον νὰ πρωτοθαυμάσω· εἰς τὸ μέρος τοῦτο οἱ νέοι πομπηϊανοὶ, ἐστεφανωμένοι διὰ ρόδων, ἦδον καὶ ἐχόρευον μὲ τὰς θελκτικὰς ἀδελφὰς τῆς Λαίδας, νῦν ὅμως παντοῦ νεκρικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ.

Παρὰ τὴν σκοπιάν, στρατιῶται Ἑλβετοί, εἰς τὴν Νεαπολιτικὴν εὐρισκόμενοι ὑπηρεσίαν, ἔπινον καὶ ἔπαιζον τοὺς κύβους· μετὰ δὲ τῶν τάφων ξένοι περιηγηταί, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ φύλακος, ἐξήταζον τὰς ἀρχαιοτάτας.

Ἡ λάμψις τῶν ἀκτίνων μου τοῖς ἐδείκνυε τὸν διὰ πλακῶν ἐκ λάβας ἐστρωμένον δρόμον, ἐφ' οὗ διεκρίνοντο εἰσέτι τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν, ἀνεγίνωσκον τὰς ἐπὶ τῶν κατωφλίων τῶν θυρῶν ἐπιγραφάς, ἐντὸς δὲ τῶν αὐλῶν τῶν μεγαλητέρων οἰκῶν ἐθαύμαζον τοὺς μεγαλοπρεπεῖς πίδακας, κεκοσμημένους δι' ὀστράκων καὶ παραδόξων θαλασσίων λίθων· ὕδωρ ὅμως δὲν ὑπῆρχε πλέον, αἱ δὲ βασιλικαὶ καὶ τὰ πλούσιως καὶ καλλιτεχνικῶς κατεσκευασμένα δώματα ἔμεινον σιωπηλά, δὲν ἠκούετο πλέον τὸ γλυκὺ τῶν χορευτρίων ᾄσμα, οὔτε ἡ ὕλακὴ τοῦ πρὸ τῆς θύρας φυλάττοντος κυνός. Εἶνε ἡ κατοικία τοῦ θανάτου, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούεται μόνον ἡ βοῇ καὶ ὁ ὑπόκωφος κοχλασμός τοῦ ὑπερκειμένου Βεζουβίου, ὡς εἰ ἤθελεν οὗτος νὰ ἀναμνήσῃ εἰς τὸ θυμὸν τοῦ τὴν αἰωνίαν ὑποταγὴν τοῦ.

Ἦδη ἐφθασαν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης· ἡ λευκότης τοῦ μαρμάρου λάμπει μέχρις ἐκθαμβώσεως, ὑπὸ τὸ ἀργυρὸν φῶς τῶν ἀκτίνων μου· ἐν τῷ μέσῳ κεῖται ὁ ὁ ἔρμος βωμός, δὴν περικαλύπτουσιν οἱ ἀνθισμένοι κλώνες τῶν περὶ φύομένων πικροδαφνῶν· ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο καθαρὰ διὰ μέσου δὲ τῶν κλώνων διεκρίνετο τὸ μέλαν φάσμα τοῦ Βεζουβίου, αἱ διηνεκὲς ἐξερχόμεναι τοῦ κρατῆρος τοῦ φλόγες, ἀναμειγμέναι μὲ καπνόν, ἐσχημάτιζον κλώνας φοίνικος. Μεταξὺ τῆς ὁμάδος τῶν

περιηγουμένων εὐρίσκετο καὶ ἑξοχὸς τις αἰοδός· πολλάκις τὴν ἐθαύμασα εἰς τὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς δρέπουσας δάφνας καὶ ἐξεγείρουσαν τὸν γενικὸν θαυμασμόν· φθάσαντες εἰς τὸ θέατρον ἐκάθησαν ὅλοι ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ἐδωλίων τοῦ ἀμφιθεάτρου· τοὺς ἐθεώρουν καθημένους ἐκεῖ κατὰ σειρὰν καὶ ἀνεμνήσθη τῶν ἀρχαίων θαμνῶν τοῦ ἡρειπωμένου θεάτρου, οὔτινες πρὸ πολλῶν αἰώνων κατελάμβανον τὰς ἰδίαις θέσεις. Πῶς παρέρχεται ὁ χρόνος· νομίζω ὅτι ἦτο μὲν τὰ αὐτὰ μαρμάρινα παρασκήνια καὶ τὸν φυσικὸν θόλον· πολλὸ ὀλίγον ἥλλαξεν· ὡς καὶ τότε, φαίνεται ἀκόμη ἡ ὥραία τοποθεσία τῶν ὁρέων μετὰ τοῦ Σορρέντου καὶ Ἀμάφι.

Ἀστεειυομένη ἡ αἰοδὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκείνης τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἤρχισε νὰ τραγωδῇ, ἡ θέα τῶν σεβαστῶν ἐκείνων μνημείων τῆς τέχνης τὴν ἐνεθουσία· ἡ φαντασία μου μὲ ἐπανεφέρει εἰς τοὺς ὠραίους ἐκείνους χρόνους, πρὸς στιγμήν δὲ ἐνόμισα πλήρες τὸ ἀμφιθέατρον, τὰ ἄπειρα καὶ παταγώδη χειροκροτήματα ἐπληξάν τὰς ἀκοάς μου·

— Εὐτυχὴς τεχνήτρια, χαῖρε καὶ ἀγάλλου! — ἀνεφώνουν συγχρόνως χιλιάδες στομάτων.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερον αἱ ἀκτίνες μου ἔπιπτον ὡς πάντοτε ἔρημοι ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐδωλίων καὶ τῆς σιωπηλῆς σκηνῆς· ἡ συνοδὴ ἐχάθη μετὰ τῶν τάφων καὶ τῶν μνημείων, τὸ πᾶν ἐλησμονήθη. . . ἐγὼ δὲ ἡ ἰδία μετὰ πόνου ἀναλογίζομαι τῶν ὠραίων ἐκείνων στιγμῶν!

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρία Κατίναν Θ. Καρανικολοῦ, Ἑλένην Κ. Ρουφογάλη καὶ κ.κ. Ἀντ. Γιαγκάκη, Γεωργίον Σίλωνα. Ἰωάν. Σπηλιωτάκη, Ἀνδρ. Σπηλιωτῆ, Δημ. Ψυχούλην, Ναὸν Τζών, Παυτανίαν Γ. Παπαστεργίου, Δημ. Φορμύζην, Κωνστ. Δ. Κωστήν, Χαρ. Π. Φέσιον, Γεράσιμ. Γιαννουλάτον, Φραγκίσκον Μαρκοῦζον, Κωνστ. Τζιζακατοῦρη, Βασίλ. Βέργον, Δημ. Ν. Σταμόπουλον, Ἀπόστολον Δ. Φυκιώρη, Κ. Κοκκόλην. Ε. Γ. Μιχαηλίδην, Ἀδ. Κ. Ἰωαννίδην, Α. Σ. Μαρκίδην, Σπυρ. Κάφυρη, Μ. Δ. Μάστρακον. Συνδρομαὶ ὅλων ἐλήθησαν. Ἐγχαρίστωμεν. — Α. Σ. Πύργον. Δημοσιευθῆσεται. — κ. Δημήτριον Βλαχάδαν, δρ. 44 μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν. — κ. Σ. Καραλὴν δρ. 9.80. — κ. Στ. Α. Ἀντύππαν. Ἔστω. — κ. Δ. Παναγιωτοπούλου. Ἐλήφθη ἀντίτιμον. Ἐγχαρίστωμεν. Ἀποδείξαι «Διαπλάσεως» ἀπεστάλη. — κ. Νικ. Πατανίτην. Βιβλία ἀπεστάλησαν, πλὴν ἐνὸς ἐξαντληθέντος. Δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀντικαταστήσωμεν τοῦτο δι' ἑτέρου. — κ. Κ. Πάστραν. Διωρθώθη διευθύνσεις. Αἰτούμενα δραχ. 8.50. — κ. Ἐμμανουὴλ Νικολάεβιτς. Βόλκον. Αἰτούμεν συγγνώμην, ἂν ἐδημοσιεύσαμεν ὅτι ἡ συνδρομὴ σας δὲν ἐπληρώθη, διεκώσαμεν μάλιστα καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, ἐνῷ προσπληρώσατε αὐτήν. Τὸ λάθος ἦτο τῆς διεκπεραιώσεως. Ἦδη ἀποστέλλονται ὑμῖν τὰ φύλλα ἐκ τοῦ διακοπέντος ἀριθμοῦ. — κ. Σ. Ι. Μοντεσάντον. Ἀγμός ἀπεστάλη. — κ. Χρ. Παπαδημητρίου. Ἐλήφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 272 ταχυδρ. ἐπιταγή. Ἐγχαρίστωμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἰωάννην Μιχαηλίδην. Ἐλήφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6328 συναλ-

λαγματική. Ἐγχαρίστωμεν. Θὰ φροντίσωμεν περὶ ὧν γράφετε. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀνδρέαν Βάλμην. Παρακαλοῦμεν, ἐξηγηθῇτε καλλιέρον, διότι ἀποκλειστικῶς γαλλικαὶ δὲν ὑπάρχουν. — κ. Μ. Εὐαγγελάκη. Ἡ ἀξία αὐτῶν εἶνε δρ. 46, μέχρι τέλους 86ρίου 1890. Διὰ τὰ λοιπὰ γράφομεν ὑμῖν ἰδιαιτέρως. — Κυρίαν Σοφίαν Ζαοῦ. «Ἀδικηθεὶς Ρογήρος» ἀπεστάλη. — κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Βιβλία καὶ φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, οὔτινες καθυστέρουν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅτι ὀριστικῶς διακόπτομεν εἰς πάντας τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης προσεχούς Μαρτίου, ἂν δὲν σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΤΕΡΨΙΣ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ «Τέρψις», ἥ ἡ ἐκδοσις, ἐνεκα τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐπ' ἀόριστον ἀναχωρήσεως τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Γεωργίου Σταυριανοῦ, εἶχε διακοπῇ, συνεχωνεύθη νῦν μετὰ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἐν οἷς θὰ δημοσιευθῶσι τὰ διὰ τὴν «Τέρψιν» προορισθέντα ἔργα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς

ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Οὕτω δέ, οἱ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καταβαλλόντες συνδρομηταὶ τῆς «Τέρψεως», ἀντὶ ταύτης θέλουσι λαμβάνη, ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», ἅτινα θέλουσιν ἐπίσης ἀποσταλῇ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Τέρψεως». Πάντες δ' ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποδεχθῶσιν εὐχαρίστως τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην, ἥτις θὰ παράσχη αὐτοῖς εἰκονογραφημένον περιοδικόν, δις τῆς ἐβδομάδος μάλιστα ἐκδιδόμενον, περιέχον πρὸς τὴν τῆς «Τέρψεως» ὕλην καὶ ἑτέραν ἐκλεκτὴν καὶ ἐπίσης εὐάρεστον.

ΓΙΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΙΑΝΑΣ

Ἐξεῶδον τὸ Β' τεῦχος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἑτήσια (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ ἔξωτερικόν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγράφοντες συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκαστον τεύχος.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφέλιμων καὶ ἀξίαναγωνίστων ἔργων, ὧν κατὰ λόγος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλεῖ τῆς «Κορίνης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγουμένα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθέν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

Δημητρίου Π. Ταγκοπούλου ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ. Πωλεῖται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖ μαι ἀντὶ δραχμῆς.